

konsula do tego upoważniają — cudzoziemcy między sobą; stwierdzają zgodność odpisów z oryginałami dokumentów i zgodność przekładów z oryginałami lub odpisami, uwierzytelniają podpisy i znaki ręczne; inne zaś czynności notariuszów pełnią o tyle, o ile będą im przekazane rozporządzeniami; akty, sporządzone lub uwierzytelnione przez konsulów w zakresie ich właściwości, są pod każdym względem zrównane z aktami notariuszów polskich;

szczegółowe przepisy, dotyczące czynności konsulów jako notariuszów, będą wydane w drodze rozporządzenia;

6) pełnią funkcję sądownictwa niespornego w sprawach spadkowych i pieczy (opieki, kurateli i t. d.) nad obywatelami polskimi;

zakres i sposób wykonania tych czynności określa rozporządzenia;

7) w sprawach spadków, znajdujących się w ich okręgu, są konsulowie upoważnieni z mocy samego prawa zastępować osoby, uprawnione do spadku, o ile osoby te są nieobecne i nie ustanowiły zastępców, a są obywatelami polskimi.

Art. 19. Rozporządzenia, wymienione w art. 18, wyda Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Uprawnienia, wymienione w art. 18, mogą wykonywać prócz konsulów również inni funkcjonariusze konsularni, których do tego upoważni Minister Spraw Zagranicznych.

Uprawnienia, wyszczególnione w art. 18 punkcie 2, o ile chodzi o zawieranie ugód przed konsulem, punktach 3 i 4, punktach 5 i 6, mogą konsulowie i inni funkcjonariusze konsularni wykonywać tylko na zasadzie i w granicach imiennego osobnego upoważnienia Ministra Spraw Zagranicznych, udzielonego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 20. Konsulowie obowiązani są zwracać szczególną uwagę na polską imigrację stałą i sezonową na terytorjum swego okręgu, oraz na reemigrację do Polski i informować władze polskie o przebiegu imigracji i reemigracji.

Art. 21. Konsulowie wydają i wizują paszporty na zasadzie szczegółowych przepisów Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Konsulowie odbierają opłacone depesze, listy i przesyłki pocztowe, nadesłane pod adresem konsulatu dla obywateli polskich, i wydają je adresatom za specjalną opłatą, przewidzianą w taryfie konsularnej.

Art. 22. Obowiązkiem konsulów jest zaznajamianie się ze stanem gospodarczym okręgu, w którym urzędują, składanie wyczerpujących sprawozdań o przejawach życia społecznego, ekonomiczno-handlowego i finansowego, oraz współdziałanie w nawiązaniu stosunków gospodarczych z Rzeczpospolitą Polską.

Konsulowie udzielają na żądanie informacji gospodarczych zwłaszcza handlowym instytucjom i obywatelom polskim.

Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu wyda specjalną instrukcję, która w sposób szczegółowy określi wyko-

nywanie przez konsulów czynności, przewidzianych w niniejszym artykule.

Art. 23. Czynności konsula w stosunku do marynarki polskiej, wojennej i handlowej, określi rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych, wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 24. Szczególne prawa i obowiązki konsulów w krajach, gdzie na zasadzie umów międzynarodowych i zwyczajów powierzona im będzie jurysdykcja, określone zostaną w specjalnej ustawie.

Art. 25. Opłaty za czynności konsularne będą pobierane według taryfy konsularnej, ustanowionej w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi właściwymi ministrami.

Art. 26. Używana w niniejszej ustawie nazwa konsula lub konsulatu stosuje się do konsulów generalnych, konsulów i vice-konsulów, oraz do konsulatów generalnych, konsulatów i vice-konsulatów.

Art. 27. Z przepisów niniejszej ustawy korzystają Wolne Miasto Gdańsk i obywatele Wolnego Miasta Gdańska w granicach art. 104 traktatu wersalskiego (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 35 poz. 200) i art. 2 konwencji polsko-gdańskiej, zawartej w Paryżu dnia 9 listopada 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 13 poz. 117).

Art. 28. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Zagranicznych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 29. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

945.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 13 listopada 1924 r.

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu w sprawie umieszczenia weteranów powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. w zakładach opiekuńczych.

Na podstawie art. 4 i 13 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o zaopatrzeniu weteranów powstań narodowych z r. 1831, 1848 i 1863 oraz wdów po nich (Dz. U. R. P. № 26 poz. 212) i w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 4 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 54 poz. 498) zarządza się co następuje:

§ 1. Każdy niedołączony i pozbawiony opieki domowej weteran, o ile pragnie być umieszczony w zakładzie opiekuńczym, winien zwrócić się pisem-

nie lub ustnie do władzy administracyjnej I instancji, właściwej dla jego miejsca zamieszkania, z prośbą o umieszczenie w zakładzie. Ustnie zgłoszone prośby wpisuje się do protokołu.

Rzeczoną prośbę może wnieść — za zgodą weterana — również i osoba, opiekująca się nim.

§ 2. Władza administracyjna I instancji po zbadaniu sprawy, wymienionej w § 1, przesyła prośbę pisemną lub protokół prośby ustnej wraz ze swym wnioskiem i załącznikami władzy administracyjnej II instancji, która orzeka o umieszczeniu weterana w jednym z odpowiednich zakładów, znajdujących się na podległym jej terenie.

W razie braku takich zakładów, lub miejsc w nich, władza administracyjna II instancji umieszcza weterana w zakładzie, położonym poza jej terytorjum po porozumieniu się z właściwą władzą administracyjną II instancji.

§ 3. Za odpowiednie zakłady w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należy uważać schroniska dla weteranów powstań narodowych, w których weterani są utrzymywani z funduszy Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

W razie braku miejsc w tych zakładach weterani mogą być umieszczani na koszt Państwa na podstawie umowy w zakładach samorządowych i społecznych, uznanych za odpowiednie przez organa Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Weteran, przebywający w zakładzie, korzysta bezpłatnie z całkowitego utrzymania i pobiera część przysługującego mu zaopatrzenia zgodnie z § 8 rozporządzenia z dnia 4 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 54 poz. 498).

§ 5. Weteran, przebywający w zakładzie, podlega wewnętrznemu regulaminowi tego zakładu.

§ 6. Opuszczenie zakładu przez weterana może nastąpić: 1) na skutek zgłoszenia samego weterana, 2) na skutek wniosku zarządu zakładu. W ostatnim wypadku orzeka władza administracyjna II instancji, na terenie której znajduje się zakład.

§ 7. Właściwa władza administracyjna II instancji powinna zawiadomić izbę skarbową, wypłacającą uposażenie, o dniu przybycia weterana do zakładu, jak również o dniu opuszczenia zakładu przez weterana celem uskutecznienia zmiany w wysokości uposażenia. Zmiana wysokości uposażenia następuje w pierwszym dniu miesiąca, następującego po przybyciu weterana do zakładu, oraz w takim samym terminie po opuszczeniu zakładu przez weterana.

§ 8. Nadzór nad wykonywaniem opieki nad weteranami przez zakłady sprawują władze administracyjne II instancji, które prowadzą również ewidencję weteranów, korzystających z opieki zakładowej, przedkładają Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej sprawozdania, wnioski i preliminarze budżetowe oraz asygnują zakładom potrzebne fundusze z kredytów, przyznanych na opiekę nad weteranami.

§ 9. Na obszarze miasta stołecznego Warszawy czynności, powierzone niniejszym rozporządzeniem władzom administracyjnym I i II instancji, wykonywa Komisarz Rządu.

§ 10. W sprawach, wynikających z niniejszego rozporządzenia, orzeka ostatecznie Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 11. Postanowienia niniejszego rozporządzenia co do weteranów powstań narodowych mają zastosowanie i do weteranek tych powstań.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

946.

Oświadczenie rządowe

z dnia 26 listopada 1924 r.

w sprawie przystąpienia Osad Indyj Francuskich do Międzynarodowej Konwencji, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dn. 11 października 1909 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości na podstawie komunikatu Rządu Francuskiego z dn. 28 października 1924 r., że Rząd ten przystąpił w imieniu Osad Indyj Francuskich do Międzynarodowej Konwencji, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dn. 11 października 1909 r. (Dz. U. R. P. z r. 1923, № 86 poz. 668).

Przystąpienie to nabiera mocy obowiązującej, zgodnie z art. 13 Konwencji, od dn. 1 maja 1925 r. Literami wyróżniającymi Osady Indyj Francuskich są, prócz litery F, — „J. F.”.

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*